

Til nr. 4.

Baggrunden for forslaget er en rekommendation fra Nordisk Råd (nr. 5/1971) om nordisk receptgyldighed, hvori det anbefales, at recepter udstedt i et nordisk land under visse forudsætninger skal kunne ekspederes af et apotek i et andet nordisk land end det, hvori recepten er udstedt.

Efter de gældende regler om medicintilskud vil der ikke kunne ydes tilskud fra sygesikringen i de tilfælde hvor lægemidlet ikke er indkøbt på et dansk apotek, bortset fra de tilfælde hvor socialministeriets bekendtgørelse af 28. marts 1973 om rejsesygesikring finder anvendelse.

Forslaget vil bevirke, at der af den danske sygesikring til en sikret vil kunne ydes refusion efter de gældende procentsatser til de lægemidler, som er optaget i bilaget til socialministeriets bekendtgørelse om tilskud til lægemidler efter sygesikringsloven, når lægemidlet af en sikret er indkøbt i et andet nordisk land end det, hvori recepten er udstedt.

Forslaget forventes ikke at få stor praktisk betydning, dels på grund af den sikring der ydes nordiske statsborgere ifølge den nordiske overenskomst af 6. februar 1975 om ydelser ved sygdom, svangerskab og fødsel og dels på grund af den gældende danske rejsesygesikringsordning.

Forslaget får kun betydning i de tilfælde, hvor et lægemiddel er registreret såvel i opholdslandet som i Danmark og ifølge den arbejdsgruppe, som har udarbejdet forslaget om nordisk receptgyldighed, er kun ca. 12 pct. af de i Norden registrerede lægemidler fælles for de nordiske lande.

Sundhedsstyrelsen, sikringsstyrelsen, amtsrådsforeningen og Københavns kommune har udtalt sig om forslaget, og hverken administrative eller økonomiske konsekvenser taler imod ordningens etablering.

Til nr. 5.

Ændringen er redaktionel og tilsigter en tydeliggørelse af, at socialministeren kan fastsætte regler om også andre forhold end de rent tilskudsmæssige.

Til nr. 6.

Ændringen er redaktionel, jfr. bemærkningerne til nr. 5.

Til nr. 7.

Efter gældende lov er staten ikke repræsenteret i forhandlingsudvalget, der på den offentlige syge-

sikrings vegne afslutter overenskomster med organisationer af læger m. fl. Staten har således efter loven ikke indflydelse ved indgåelsen af sygesikringsoverenskomsterne. Socialministeren skal først efterfølgende, jfr. lovens § 26, stk. 2, tage stilling til godkendelse af de nævnte overenskomster. Af hensyn til samordning med statens øvrige social- og sundhedspolitik samt den økonomiske politik skønnes det imidlertid uhensigtsmæssigt at nøjes med en sådan efterfølgende godkendelsesordning. Det foreslås derfor, at de statsstyrelser som særligt berøres af sygesikringsoverenskomsterne, får ret til at deltage i forhandlingsudvalgets møder og får adgang til dokumenter m. v., således at der på et tidligere tidspunkt kan blive taget hensyn til de nævnte social- og sundhedspolitiske samt finanspolitiske synspunkter.

Forslaget har været forhandlet med Amtsrådsforeningen, der var enig i ændringen.

Til § 2.

Ved lov nr. 334 af 19. juni 1974 ændredes sygesikringsloven således, at den offentlige sygesikring kunne yde tilskud til kiropraktisk behandling, selv om der ikke forelå henvisning fra læge.

Ved lovens gennemførelse blev revisionsbestemelsen indført, således at man i en forsøgsperiode kunne se, hvorledes ordningen virkede.

De nærmere vilkår om tilskud efter sygesikringsloven til kiropraktisk behandling er fastsat i socialministeriets bekendtgørelse af 7. januar 1975, da det ikke har vist sig muligt at få afsluttet overenskomst mellem Dansk Kiropraktor-Forening og Sygesikringens Forhandlingsudvalg.

På baggrund af forhandlingerne i folketingets socialudvalg i forbindelse med lovens vedtagelse er det i bekendtgørelsen fastsat som en betingelse for at yde tilskud til kiropraktisk behandling, at kiropraktoren underretter patientens almindelige læge om diagnose og behandling. Det har nu vist sig, at tilbagemeldingspligten er skyld i, at ordningen ikke har fungeret tilfredsstillende, idet de fleste kiropraktorer har vægret sig ved at underrette patientens almindelige læge.

Efter forhandling med sundhedsstyrelsen, der ikke længere vil udtale sig imod en ophævelse af tilbagemeldingspligten, agter socialministeriet at ophæve denne betingelse for tilskud med henblik på, at loven skal komme til at virke efter sin hensigt. På den baggrund foreslås revisionsbestemelsen ophævet.